Mineralen Kringloop

Het kortste plankje

In 1840 verscheen het boek "Organische chemie en de toepassing in landbouw en fysiologie" van Justus von Liebig. Hij bespreekt daarin voor de landbouw de zouten die een plant als voeding nodig zou hebben. Deze zouten moesten volgens hem in de juiste verhouding aanwezig zijn. De groei van planten, dus de opbrengst van de oogst, hangt af van de bouwstof die het minst in de bodem aanwezig is. Als er dus één bouwstof ontbreekt, bijvoorbeeld fosfaat, dan kan de plant slechts zo snel groeien als die bouwstof toelaat.
De wet van het minimum. Doordat in zijn tijd bodemonderzoek niet altijd even adequaat of soms helemaal niet werd uitgevoerd en het idee postvatte dat het minst voorkomende element dan stikstof moest zijn is deze wet van het minimum gebruikt om de toepassing van kunstmest op landbouwgrond te rechtvaardigen.

Balansherstel

21 jaar later publiceerde deze pionier op het gebied van de toegepaste scheikunde 'Es ist ja dies die Spitze meines lebens', in de Nederlandse vertaling; 'De zoektocht naar de kringlooplandbouw'. Von Liebig kreeg namelijk al snel in de gaten dat kunstmest de oplossing niet was omdat het de gewassen forceerde om heel snel groot te groeien en daarmee de mineralen voorraad van de bodem leeg trok. 'Onze (landbouw) cultuur verkwist zijn kapitaal'. Hij begon bodemherstel door de ontwikkeling en toepassing van kringlooplandbouw tot het speerpunt van zijn loopbaan te maken.

Hij kwam met een nieuwe wet; '**de wet van de vervanging'**. Dit houdt in; aan de bodem teruggeven wat genomen is. 'Een effect – de baten van de opbrengst van een akker – is pas te beoordelen als meegewogen is hoe de akker achter blijft'. Als we zo doorgaan schrijft hij kunnen onze kinderen en kleinkinderen geen voedsel meer verbouwen. De bodem is dan leeggeroofd en door dat oneigenlijke gebruik duurt het jaren voor de natuur de mineralen balans van de landbouwgronden zelf heeft kunnen herstellen. Deze wet van de vervanging werd niet zo populair omdat de consequenties voor de landbouw methodes groot waren. In zijn boekje komt hij met voorbeelden uit de hele wereld van uitgeputte akkers maar ook van landbouw methodieken die de bodem intact houden of zelfs verbeteren voor toekomstige generaties.

Justus von Liebig

Justus von Liebig (1803 – 1873) was één van de wetenschappers die Dr. Schüßler inspireerden bij de ontwikkeling van zijn Celzouttherapie. Naast de landbouw hield hij zich bezig met de chemie in het menselijk lichaam en publiceerde in 1842 'Organische chemie en de toepassing in fysiologie en pathologie'. In Giessen had von Liebig een laboratorium dat grote faam kreeg als onderwijslaboratorium. Microscopische onderzoek dat in zijn tijd een grote vlucht nam vond hij zeer nuttig en interessant maar hij stelde dat men er voor moest waken niet te veel in losse details te verzanden. Het observeren van effecten in de natuur en op langere termijn waren volgens hem het belangrijkst als leidraad, niet het chemisch onderzoek. Na het schrijven van een aantal dikke boeken concludeerde hij aan het einde van zijn loopbaan dat leven bestaat uit eenvoudige wetten die als een zeer complex netwerk in

© Instituut voor Celzouttherapie 2017

elkaar grijpen. Het erkennen van de werking van deze eenvoudige wetten en het begrijpen van hun samenhang zag hij als een kwestie van gezond verstand.

Dr. Schüßler

Ook bij Dr. Schüßler herkennen we dit 'met gezond verstand' zoeken naar eenvoud om vandaar uit hun samenhang in een netwerk te begrijpen. Zijn boek "Eine Abgekürzte Therapie" is een boekje van slechts 63 bladzijden dat voor een groot deel is gevuld met de beschrijving van de door hem geobserveerde uitwerking van de Celzouttherapie in de praktijk.

'Bodemherstel' in de Celzouttherapie

Het belang van het herkennen van de disbalans signalen van het meest nodig minerale zout voor de cel en de cel omgeving leggen we vaak uit aan de hand van de wet van het minimum, het kortste plankje. De wet van de vervanging kunnen we in lichaamsweefsels ook herkennen. De manier waarop Dr. Schüßler schrijft over het natuurlijke balansherstel van de cel na een actie, een beweging, is dat die in eerste instantie van de directe omgeving afhangt. 'Het is natuurlijk voor het lichaam de balansverstoring die is ontstaan direct op te lossen door de gebruikte stoffen weer aan de cel beschikbaar te stellen uit de voorraad in het vocht tussen de cellen'. Pas als dat niet (meer) lukt is hulp van buitenaf nodig. Ook hier geldt dus; Een effect – de baten van de opbrengst van een (akker) cel proces – is pas te beoordelen als mee gewogen is hoe de (akker) cel omgeving achter blijft.

Is de cel omgeving als bodem voor de cel verarmd door welke reden dan ook en het lichaam niet instaat de balans tijdig weer te herstellen, dan zijn de celzouten volgens Dr. Schüßler een mooie manier om mineralen kringloop in en rond de cel te helpen herstellen. De kringloop herstelt door de cel en de cel omgeving weer de beschikking te geven over de passende 'werk- en functiestoffen'.

Instituut voor Celzouttherapie
Jeanneke de Meij & Lysbeth Mulder

Bronnen:
Justus von Liebig; De zoektocht naar de kringlooplandbouw, 2011 vertaling van Es ist ja dies die Spitze meines lebens 1881
Dr. Schüßler; Eine Abgekürzte Therapie 1898
Wikipedia

© Instituut voor Celzouttherapie 2017